

"Danstereen"

et halvgentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE Blair, Neb.

"Danstereen" udkommer hvert Onsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i de forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Betaling, Betaling, Adresserforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

"Danstereen"

Bladet sendes til Subskribenter, indtil videre, gratis. Ophævesse af Udgiverne og af Bladet i det hele, i Overensstemmelse med de forenede Staters Politio.

Naar Væsenet henvender sig til Folk, der arbejder i Fabriker, enten for at føde hos dem eller for at få Oplysninger om det overveiede, behøver de altid omtale, at de saa Overveiesemnet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Agt.

Pastor Vilhelm Beck om Presens Moral.

I denne Tid holder, som oftere omtalt den løshansende Forening "Wigilia" en Række Møder om den offentlige Moral. Paa det Møde, hvor Presens Moral staar for Tur stulde Pastor Vilhelm Beck have talt, men forhindredes ved Sygdom. I "Ar. Dg." faar man nu at vide, hvad Indre Missionens Lederen vilde have sagt, idet der under Overstriften "Hvad jeg vilde have sagt ved Mødet i Koncertsaalen den 25. Febr. 1901" læses følgende:

Der skal nogen til det værste, sagde Drengen, han stulde hen at høre en Prædiken. Og det kan vel være sandt nok i adskillige Tilfælde. Men jeg synes at maatte have Ret til at sige i Aften: der skal nogen til det, der er værre end det værste, naar man vil, at jeg skal tale om "Presens Moral."

Presen plejer at behage sig selv ved at kalde sig "den syvende Stormagt," der er nu ikke noget meget ærefuldt i at høre til Stormagterne i vore Dage, da Europas Stormagter bestandig mere optræder som Røveriater, der uden videre røver og plyndrer andre Folks Lande eller mishandler de smaa Folkestater, som de kan magte ved den saa brutale Magt. Og noget lignende kan man ogsaa sige, at Presen ligner Stormagterne i; der er nemlig en hel Del Mennesker i ethvert Folk, og saa i vort Folk, som man kan kalde "Smaa-staterne" i Folket, jeg mener de mange uduelige Mennesker, som mangler baade Personlighed og Kundskab, og som derfor har ondt ved at behære deres Selvstændighed og stadigt er udfatte for at erobres af en eller anden Stormagt i Folket. Og det er over for disse, at Presen stadigt øver en Herktermagt som en Stormagt, der fuldstændigt regerer dem, baade deres Meninger og deres Liv; hele deres moralske Anskuelse og Livsbetragtning er kun et Ekko af Presens. Og derfor, skal man tale om Presens Moral, maa man se paa disse af dens beherskede Menneskers Moral, som Fruenten af at staa under dens Kommando.

Det kan jo siges uden Modsigelse, at den store Mængdes Moral er gaaet betydelig ned ad Bakke i Løbet af de sidste halvhundredte Aar. Dog er her en stor Forskel paa Syd og Nord. Paa Landet er Moralens i mange Gange faldet i dette Tidsrum, hvilket tydeligt ses i den Grund i den stærke kristelige Livsbetragtning og i de unges Ophold paa Højskolerne. Men i Byerne og navnlig i Hovedstaden er det gaaet omvendt; her er Moralens paa samme Tid suntet forfærdelig dybt, ikke mindst i de saakaldte danske Klasser, i hvilke en stor Del af "Smaa-staterne" findes.

Det viser sig paa alle Omraader. Det viser sig i Litteraturen, naar man ser paa de Bøger, som kan finde Læsere i Massevis, hvilken moralsk Nedgang der har fundet Sted, hvorledes Stamløsheden sidder til Højfods, i Skolebøgerne, hvor jo "den frie Kærligheds" Evangelium — det vil sige den frie Løseligheds Evangelium — ugenert fortjendes og læses aabentligt lige saa ugenert. Blot et lille Eksempel paa Forskellen i dette Stykke paa Syd og Nord. I mine Studenterdage fandt jeg engang en Roman af Paul de Kock (Datidens liberaleste Romanforfatter) i en ung Piges Skjold; hun blev saa rød som et drøppende Blod, da hun

faa mig slag med den i Haanden; hun flammede sig, den Gang kunde man endnu flamme sig. For et Par Aar siden ved Aftensbordet i et danner Hjem sad jeg ved Siden af en Frue, som gik og ugenert talte til mig om en af Jolas lideligste Romaner, som en overordentlig interessant Bog. Jeg lod falde den Ytring, at den havde hun da naturligvis ikke læst, men hun høit omtalte af andre; men hun havde virkelig læst den. "Og det kan De sige mig uden at rødme," sagde jeg — naa saa blev hun da endelig rød i Hovedet. Der var altsaa lidt Moral endnu tilbage hos hende, men den var langt nede, saa det varede længe, før den kom frem.

Det viser sig overfor den dramatiske Kunst, hvad Folk der stottes om. I min Ungdom stiftede man om de gamle klassiske Stuespil, nu er det væsentligt Pariserartikler, enten direkte indførte eller eftergjorte af vore egne Pariserere, som Raffer fuldt Hus i vore Teatre. Og bestandig er det i dette Stykke gaaet dybere nedad — saa ned i de saakaldte Udsigtsstykker, disse fuldstændig aandløse Udfillinger af elegante Dragter eller af Kvinde næsten uden Dragter — saa endnu dybere ned i de sødfulde Varieteforestillinger, hvor Mennesker i mangfoldige Tusender stilles for at se et Par Vælsker møde hinandens Kød efter alle Kunstens Regler. En Udvandling maatte ved at se, hvad Indre Missionens Ledsere om i Tidsindvis, saa den forestilling, at Danmarks største Mand er Beck Olsen, og at Danmarks største Kvinde er Dagmar Hansen. — Og i Sammenheng med dette staar hele det moralske Liv i Natiaferne og andre Knejer, ligesom ogsaa de mange Vedragerier i Pengesager, den uafsluttede Væben med Kassen. Og saa de tiltagende Selvmord, dette Vidnesbyrd om Moralens dybeste Fald, naar jo i Forbindelse med alt dette.

Et andet Felt, hvor Moralens ogsaa er suntet dybt, er det politiske Liv hvor Mennesket skal underordne sig Partidisciplinen i den Grad, at al mennekelig Personlighed, Kærlighed og Sandhed forsvinder, og i den modbydelige Maade, hvorpaa Politikerne af de forskellige Partier haaner og snigler heder andre.

Men er Presen da Skyld i dette? — Umiddelbart. Vi har faaet en helt ny Art af Presse, som ikke fandtes for halvtredstindstyve Aar siden. Jeg mener den Art, som med et meget enstemmigt Navn kaldes Smudspressen, der med sjensynlig Velbehag vælter sig i Stærnet. Og denne Del af Presen er det daglige Brød for alle "Smaa-staterne" i Folket. Det er disse Blade, som man ser Sporvognsombudstæter og Droskeluste nede med Appetit, det er disse Blade, som riber bort paa Jernbanepersoner, og som sluges med Begærighed i Kupperne paa Rejsen. Man ser næsten aldrig andre Blade der. Og naar man saa faar et saadant Blad i Hænde, som ligger efterladt i Vognene, hvad er det saa, som dunder Folk? Ja, man maa undre sig over, at nogen gider holde eller læse disse Blade. Thi de indeholder i Virkeligheden intet, nogle ligegyldige Nyheder og nogle aandløse Røverhistorier, hvoraf det største Delen er Lagn, og saa for Resten alle mulige Standardhistorier, ofte om navngivne Mennesker, og da navnlig saadanne Historier, som handler om Løselighed, ofte udmalt til den yderste Grændse af Ullugt. Latterligt nok paateger faadant et Blad sig fundom en dybt moralsk Mine, som om det var Meningen at betæmpe disse Uhumfæber. Men i Virkeligheden er den hele Fremstilling kun lagt an paa at pirre Nysgerrigheden og egge den umoralistiske Fantasi hos Læserne. Jeg behøver her blot at nævne som talende Eksempler to saadanne væmmelige Historier fra "Forsposten," som faa dybt jeg huser, havde til Overskrift "Den høide Slavinde" og "Fjæsten Otto." Man maa undre sig over, at Politiet, som jo ogsaa bærer Navn af "Sædeligheds-politi," kan lade sig svineeri gaa ubundet og upaatakt hen. Disse Blade skal nok ødelægge Moralens hos deres mange Læsere. Hvad man spiser, bliver jo til noget af en selv; dette gælder ikke blot legemligt, men ogsaa sjæleligt.

Men ikke blot Smudspressen er skyldig i den moralske Nedgang i Folket, ogsaa de saakaldte anstændige Blade bærer deres Del af Skylden. Waade "Berlingske Tidende" og "Nationaltidende" har fundom ved Anmeldelser af umoralistiske Bøger tastet et Svar over det umoralistiske i disse og anbefalet dem som aandrige, vittige Bøger, det nok var værd at læse. Dette staar navnlig i Forbindelse med vore Dages Bedrøvelse i den tunstærkede Form som Hovedsagen, om saa Indholdet er nok saa usælt og umoralistisk. I det højeste bemærker man som i Forbigaaende, at der findes et eller

andet deri, som er noget "ubødt," medens man ikke betæmter, at det er mere end "ubødt" for et anstændigt Blad at anbefale sig. Dertil kommer disse Blade stadige Omtale og Anmeldelse af Varietee- og Revy-forestillinger, ja, ofte endog med anbefalende Ord om det usælte Løj, som om det ogsaa var Kunst. — Sædvanlig alle anstændige Folk burde tilraade disse Blade, som gør Fordring paa at være anstændige Blade: "Hør dog op med disse 'ubødte' Anmeldelser af skidne Bøger, hør dog op med al Omtale af disse elendige Forestillinger. Lad Skidtet blive liggende uomtalt af anstændige Blade, som det er Ting, man ikke omtaler i anstændige Huse."

Og er ikke Presens Maade at betæmpe heder paa med al den Ondskab og alle de Fjendskaber, man bruger saavel i Højre- som Venstreblade, Naar man til alt det umoralistiske Væsen, som rører sig i Partiernes Maade at behandle heder andre paa? Ingen tør nægte det.

Og de hyppige Selvmord? — Ja, Grundene er jo Mangel paa moralsk Bedrøvelse og Hælselse hos de af et elendigt moralsk Liv ødelagte Mennesker. Men ogsaa her har Presen sin Andel i Skylden, ikke blot ved den hyppige Omtale af disse sorgelige Begivenheder — Selvmord er jo imidlertid — men fornemmeligt ved den taabelige Betegnelse af disse som "Dramaer," hvorved disse Afhylligheder, disse Forbrydelser gøres romantiske og tillokkende for Stallerne, som fristes dertil. Hør dog op, alle ordentlige Blade, med dette Drama-Stubber!

Som en Stormagt har Presen ved alt dette demoraliseret "Smaa-staterne" i Folket, som stadig, beherstede af Presens Herredømme, daglig læser og indfører al denne Umoralitet.

Men hvad er den dybeste Grund til hele denne Nedgang af Moralens? — Svaret er: Forsaldet fra Kristendommens, som sjensynligt er begrundet overensstemmende med Guds Ords Forudsigelser, ved Siden af det mægtige Opbyggelse, som Troenskejsen samtidigt har gjort. Vantroen er nu noget helt andet end for halvtredstindstyve Aar siden. Den Gang var det den dybe, sovende Vantro, som blot blev gnaven, naar man rørte ved de sovende, og sagde: Lad os være i Fred! I vore Dage er Vantroen løst og gnaven, den har ikke kunnet faa Lov at sove i Fred, og den er derfor bleven den ondtabsfulde, hadefulde, angribende Vantro, der haaner og spottet det hellige og gør det forbittede Forsøg paa at disse udybede Kristendommens.

Og deri har Presen ogsaa sin store Skyld. En stor Del af de ligefrem bespottet Kristendommens og alt, hvad der staar i Forbindelse med den. For en Del har siden indeholdt "Politikeren" en Feuilleton (vistnok af Jola, hvis jeg ikke husker fejl), hvor en Druktlenholt var givet Navnet Jesus, hvorved dette vor dyrebare Frelseres Navn i de væmmelige Situationer blev latterliggjort og besudlet. Ved disse daværende Justitsminister-Nellemann det, men han sagde, at der under den nuværende Lov intet var at gøre berøvd. Han lovede paa sin Annobning at indbringe et Lovforslag for at kunne ramme saadanne Nederdrægtigheder, men han holdt det ikke.

Som den tykke Stormagt handler i Sønderjylland med, hvad der er Dansk, faaledes handler en stor Del af Presens Stormagt med alt, hvad der angaar Kristendommen: som "grober Udfug," som noget "Løst" bliver udueligt. Derfor sankt Moralens. Thi uden Kristendom ingen Moral.

Vilh. Beck.

En ny Waade af afgøre Arbejdervanskeligheder paa.

At John R. Commons i R. of R. (Overst for "Danstereen" af A. M. A.)

Filantroperne have allerede længe drømt om en Tid, da Kapital og Arbejdere stulle lagge "Strite" og "Boycott" til Side og i Stedet benytte sig af Voldgift. Ved Voldgift forstaa de Afgræelse af de stridendes Mellemværende af et tredie uinteresseret Parti. Men Filantroperne har overbetragtning Voldgift benyttet aldrig før begge Parter i en Disput ere lige bange for hinanden. Og naar de have naaet dette Punkt, saa kunne de benytte noget, der er bedre end Voldgift — nemlig Underhandlingen.

Denne Forstel lægges klart for Dagen ved den mindbeværbige Voldgift-Konference, holdt i Chicago i December 1900 paa Indvandrings af "The National Civic Federation." Talerne vare alle Mænd med praktisk Erfaring, og de vare enige om, at Voldgift var umulig uden Organisation, og at to lige kraftige Organisationer kunde lige saa godt underhandele som søge Voldgift. Denne højere Form af industriell Fred — Underhandlingen — er nu traadt i Kraft i et halvt Dufin af de forenede Staters store Indu-

strier. Paa Grund af dens mærkelige Vighed ved parlamentarisk Regering i England, ville vi kalde den konstitutionel Regering i Industrien.

"The Longshoemen" og "The Doct Managers" paa de store Industrielle møde nu to Gange om Aaret i et storartet Parlament, bestaaende af to Huse — "the House of Lords and the House of Commons." "The House of Lords" er en primær Forsamling af alle "Doct managers" langs Søerne. Hvert Firma eller Korporation møder i Følge sin primære Ejendomsret. "The House of Commons" er en repræsentativ Forsamling, bestaaende af to Delegerter fra hver lokal "Longshoemen's" Forening. "Doct managers" møde, fra 20 til 30, i deres Hus paa den ene Side af Gaden, og Longshoemændene, 60 eller over, møde i et andet Hus paa den anden Side af Gaden. Hvert Hus udvæner Forhandlingsudvalg paa 4 eller 5 Medlemmer, indbefattende dets Formand og Sekretær. Disse Udvalg modtage saa nødvendige Instruktioner fra deres Foreninger. De møde saa i Fællessessioner, hvor de fremlægge deres Fordringer og Modfordringer. Disse forelægges saa deres respektive Huse til Drøftelse og videre Instruktioner. Paa denne Maade kunne de faa blive ved for 10 eller 15 Dage at prutte og tingte og parere, indtil de kunne enes om en Lønningsstala og Arbejdsbetingelser for hver Taktid under deres Fælles-Jurisdiction. Der er ingen Voldgift; intet henvises til en tredie uinteresseret. Hvert Hus har Veto-Ret over for det andet. Den Lovgivning, som vedtages, maa være saadan, at hver for sig uafhængig tilstemmer den — ikke saa at enhver er fuldt tilfreds dermed, men at han føler sig overbevist om, at intet bedre kan opnaaes uden Borgerkrig — d. e. "Strite" eller "Lockout". Paa denne Maade have omkring 20 Doct-Kompagnier og 35,000 Doct-Arbejdere opnaaet den højeste Form af industriel Fred — nemlig konstitutionel Regering.

Mine-Arbejdernes og Mine Ejernes.

Bituminous Kulmine-Ejere og Arbejdere i de fire store Stater, Illinois, Indiana, Ohio og Pennsylvania have væsentlig den samme Konstitution, med Undtagelse af at de to Huse undertiden møde paa samme Gulv. Denne Bituminous Kulindustri aarlige mellemstatslige Konference er den mest maleriske og inspirerende Begivenhed i den moderne Forretningsverden. Her er en Industri, hvor industriel Krig for mange Aar var troenist, Blodsudgydelse hyppig og Mistrø, Had og Krudt almindelig. I Dag møde Leberne paa begge Sider sammen for to Ugers Parlament, Ansigt til Ansigt, tale aabent sammen, uden Politik, Religion eller Demagogi; som aarlig sende Produkter for \$200,000,000 paa Markedet. Ved den aarlige Fælleskonference i 1900 — den tredie under deres Konstitutions Historie — mødte der 195 Mine-Ejere og 450 Arbejdere. Ejerne vare der — ligesom "Doct-Managers" — hver i sin Ret som Ejer af Kulminer i de fire Stater, Arbejdernes, som valgte Repræsentanter for 110,000 Minearbejdere. Her var over 600 Mand i samme Sal, Arbejds-giverne paa højre og Arbejdernes paa venstre Side, hver Side delt i fire Underafdelinger i henhold til Staterne — Illinois 72 Ejere og 235 Arbejdere, Indiana 8 og 11. Dist. 60 Ejere og 60 Arbejdere, Ohio 50 Ejere og 90 Arbejdere, Pennsylvania (5. Dist. og Central Field) 13 Ejere og 65 Arbejdere.

Naturligvis, om begge Sider stulle nyde lige Ret, kan det ikke tillades de 450 Arbejdere at overstemme de 195 Ejere. Paa samme Tid er det en Fordel for dem at mødes og votere sammen i Stedet for særskilt som Longshoemændene. Vanskeligheden overvindes ved at give hver Side 16 Stemmer, 4 for hver Stat. De 235 Arbejdere fra Illinois har saaledes samme Antal Stemmer som de 13 Ejere fra Pennsylvania a. f. v. Stemmen tostes af Formanden for hver Delegation. Endelig, og mest betegnende af det hele er, medens et Flerstal af alle Spørgsmaal om Fremgangsmaade, saa fordrø det Enstemmighed i alle "væsentlige og principielle Spørgsmaal" — d. e. Spørgsmaal om Lønnings- Stala og Handelsoverenskomster. Theorien er, at der er to Parter i Sagen — Employeren og Arbejdsmanden.

Og som i ethvert andet Kød og Sals ma begge Parter gaa ind paa Betingelserne. Denne Enstemmighed tilvebringes paa følgende Maade: 600 Mand tan naturligvis ikke "get down to business". Der vilde ikke alene blive altfor stor Lejlighed til Højroret og billig Tale; men det væsentlige Emne for Drøftelse vilde bestandig stubes til Side af underordnede Bemærkninger. Følgelig, vælgte Fælleskonferencen en "joit scale

committee" af 32, fire Ejere og fire Arbejdere fra hver Stat, valgte af deres respektive "Caucuses". Men da denne Komite af 32 ogsaa finder sig selv for stor, udvæner den igen blandt sit Tal en "sub scale committee" af 16, som saa beretter sine Beslutninger til de respektive Huse.

Vige Kamplyste.

Den flængste Side ved disse Underhandlinger er den "matter-of-fact"-Maade, hvorpaa den ene Side møder den anden. Der er intet af det gammeldagse Hysteri fra Arbejds-giverne, at deres største Opgave er Livet er at sprede Velsignelse, og der er intet af den fjuftige Demagogi med Tale om Arbejds Ophøjethed og Kapitalens Ubløshed fra Arbejdernes Side. Dertil kommer endvidere aabent, at hans ledende Bedraggrund er Selvtinteresse, — at han prøver at faa saa meget, han kan, og give saa lidt som han er tvungen til, og at den eneste Grund, der tvinger dem til at komme sammen og blive sammen, indtil de opnaar Overensstemmelse, er den positive Kundskab, at Minerne ellers vilde blive lukkede, saa Arbejdere ikke vil tjene sin Daglon, og Ejeren ikke vilde sin Profit. Det er simpelthen hundt Frugt, der bistaar deres Diskussioner; Kapitalisten taler om, at der ikke i Verden findes andre Arbejdere, han kan importere som "scabs" i Stedet for dem, hvis Repræsentanter han ser for sig i denne Konference og i denne Skalamite, og han ved tillige af bitter Erfaring, at alle disse 110,000 Minearbejdere vil som en Mand adlyde disse deres Repræsentanter. Og Arbejdernes ved ligesaa, at disse Kapitalister, med hvem de underhandler, er just de, som absolut kontrollere deres Udkomst til at for tjene en Daglon, hvoraf de og deres Familier stulle leve. Følgelig ved enhver, at en Overenskomst maa naaes, før de stilles, eller Industrien vil reduceres til Anarki, og deres Daglon og Profit, ikke at tale om Liv, vil blive ødelagt.

Det, som ovenfor er sagt om Enstemmighed behøver nøjere Forklaring. Voteringsmetoden er nærmest Brug af "unit rule" forbunden med "unanimous vote of the units". Det vil sige af det ovenfor sagte, at der er 3 "Units", 4 for Ejerne og 4 for Arbejdernes, som hver taster 4 Stemmer. Hver "unit" (Enhed) afgør sin Stemme ved Flerstallet af Stemmerne indenfor "unit'en". Det handler somme Tider, at en individuel Ejer, efter en saadant enstemmig Vot, rejser sig og protesterer mod denne Vote. Men som Regel, efter at der er snakket og konfereret, stemmer Ejerne gerne som een og Arbejdernes ligesaa.

Bog anmeldelse.

1. Martin Luthers kristelige Betragtninger til hver Dag i Aar i "

Denne Bog fortjener, at Opmærksomheden henledes paa den. Den er et Udvalgt af Luthers samlede Skrifter, oversat paa Dansk af Past. H. P. Møller i Jellinge, Danmark. Den blev i 1894 udgivet her i Amerika af "Foreningen for evang.-luth. Mission blandt Danste i Amerika", og ved Foreningen i Efteraaret 1896 overgik den til "Den forenede d. ev.-luth. Kirke i Amerika". Den tilhører saaledes vort eget Forlag, og alene af den Grund burde den foretraktes for andre Husandagsbøger, som den ellers staaar lige med.

Hvad saa ellers Bogen angaar, ja da er Luthers Navn sikkert langt større Anbefaling for den, end vi kunde give den. Kærnen i den er imidlertid ikke Luthers, men, som i alle hans Skrifter, Bibelens Ord. Det er Bibelord, udlagte og anvendte af Luther.

Om Brugen af denne og lignende Bøger ved den daglige Husandagt, skal jeg blot bemærke: Hverken denne eller nogen anden Bog maa fortrænge Læsningen af Bibelens selv. Men Færd i den Retning er næppe stor. Enhver Bog, der er øst af Bibelen og grundet paa Bibelen, vil ikke fortrænge Bibelen, men lede hen til og ind i dens Brug. Og ulærde og mindre oplyste Mennesker vilde ofte have større Udbytte af at læse et kort Skriftord med en sund og god Udlægelse og Anvendelse til end af at læse et længere Affnit af Bibelen. Men Bibelordet er og bliver jo Kærnen, som Luther allevegne lægger Vægt paa.

Bogen toster i alm. godt Bind \$1.00; i bedre Bind med Guldfnit \$1.50. En oprindelig Hejl i Følge-rakten af Siderne 187—190 er nu rettet.

2. "En Præst efter Herrens Hjerte."

En Livsbildning af Pastor G. Knact i Berlin. Af Pastor E. Asghenfeldt-Hansen. 32 Sider. Gode Livsbildninger er noget af det bedste for baade gammel og ung at læse. Nærværende Skildring er god i

dobbelt Betydning. Det er en god Skildring af en god Mand's Liv. Det er ikke, som naar et højt Ideal frembringes gennem Digte. Dette er Virkelighed. Der gaar noget oplyst og ideelt igennem den Mand's Liv, saa Skildringen næppe kan læses med Eftertanke hvorteen af Præster eller andre, uden en Hælselse af, hvor langt vi staaar tilbage. Men det er netop denne Hælselse, vi bestandig trænge til at faa vakt for at staa fremad.

3. "Saar gif a te!"

Forfatteren af "Niels Pter aa Welle". En "Samtaale" i det jydsk Sprog.

Det er den anden af en Række Føtter af Lærer N. Christianen i Svingelbjerg, Danmark. I disse Føtter skildres flere Træk og Karakterer fra den aandelige Værelse og Vidsbegærelse i Jylland. Sandheden kommer skont frem i disse Skildringer, og Modstanden mod Værelsen, saa vel som Støbhed, der hæver ved dem, stilles i Sandhedens Belysning. Den jydsk Dialekt er vel til Hindrer for nogle for at læse disse Smaa-skrifter, men for Jyder er det ret interessant. Det er just, som Inderen tale om det, saa trohjertigt. Særligt til unge vilde vi anbefale denne og de øvrige af Lærer Christianens Smaa-skrifter. En anden af dem, "Staffels Heje!" læses for Tiden i "Danstereen".

Disse Smaa-skrifter toster kun 10 Cents Stykket.

A. M. Andersen.

Dansk-Amerikaner.

Selvbryllup. Understater J.

Henriksen fejrede forrige Fredag i Chicago sit Sølvbrud med en Fest i sit Hjem. Henriksen kom til Chicago i 1872 med sin Hustru og 8 Børn, og var, skriver "D. D. Wiener", etableret paa Milwaukee Avenue i mange Aar, men i Vighed med saa mange andre Danste driftede han i Tidens Løb ud ad Humboldt Park Kvarteret. — Henriksens første Hustru døde 3 Uger efter Ankomsten til Chicago; han giftede sig igen, men ogsaa hans anden Hustru døde, og han giftede sig saa for tredje Gang. Han har i alt haft 17 Børn, men kun 5 lever.

Dansk Kirke. Det gaar rask med at saa indsamlet Pengene til den nye danske Kirkebygning i Seattle, Wash. I Følge "Wash. Post" er allerede over Halvdelen af det til Bygningen nødvendige Beløb tegnet — og Tegningen har dog først nylig begyndt.

Godsejer Aggergaard.

Mellem Irene og Viborg, Turner Co., S. Dak., bor Statens største Farmer, en dansk Mand, Peter Aggergaard. Han er lidt mere end en halv dansk Godsejer, naar hans Lande tages i Betragtning. Han ejer 80 Kvadratkilometer eller 12,800 Acres Land, og detses Værdi sættes til \$400,000.

Aggergaard ejer desuden ca. 1000 Høveder, har mange Penge i Banken o. f. v.

Men Godsejer Aggergaard er aldrig lærdt ordentlig paa. Naar han sender sine Bogtægter til Chicago, bestiller han undertiden et helt Tog og sælger selv med — men i Chicago kan han ikke faa Skellere til at anvise ham et Værelse i et ordentligt Hotel — før han drager den umaadelige velpakkede Tæppebæg frem. Ved det Syn glemmer de, at Manden er færdt lærdt. Han gjorde forleden en Handel i Chicago, hvor han stulde lase Ughsvæder til sine Farme.

Herom fortæller "Stand." saa, at da Aggergaard havde gaaet omkring paa Avtaget og set sig om, saa han tilfældig en Fiol, som var omrent, hvad han vilde have. Han fandt den Mand som havde dem til Salgs, og spurgte, hvad de kostede.

Aggergaard var ikke lærdt som en rig Mand, og Salgeren troede, at han kun spurgte for at tilfredsstille sin Nysgerrighed, satte derfor en Pris, som var adskillig under den almindelige Markedspris. Aggergaard forstod, at for den Pris var der Penge til tjene paa Handelen. Han spurgte derfor, hvor mange Salgeren kunde levere. "Aa, saa mange De vil," svarede denne.

Aggergaard bestilte da paa staaende Job 20 Jernbanevogne fulde, og Sælgeren maatte staa ved Handelen, uagtet han ved alle mulige Kneb søgte at faa den til at gaa tilbage.

Præsteturus. Paa den "danske Kirke" Præstestole i Des Moines, Ia., skal der i mindst en Uge fra 21. Maj afholdes et Kursus for Præster og andre Medlemmer af hint Samfund. Oprindelig havde det været Tanten, at Kursuset stulde være "videnskabeligt" og for Præster, men det grundtvigianste Løsgift protesterede selvfølgelig herimod.